

Pollágh Péter

Öregelek

Végigmegyek tetőtől a talpig.
Nyugítom magam.
Megszámolom a rácaim.
Rongyos ránckönyv.
Előveszem, mint egy keresztet kell,
s belevésem, karcolom az újat.
Öregelek.

Fölemelem két karom,
keresztet játszom.
Elképzelem, ahogy megácsolnak,
aztán földbe szúrnak,
és rám szögelnék valakit.
Talán az uramat.
Összevernek minket.

Másfél óránként felkelek,
hogy beszedjek egy csillapítót.
Tetőtől talpig ősz vagyok.
Csak a csillagok látnak át rajtam.
Úgy bekapnék egy csillagot.
Lehet, hogy már megtettem.
Fájdalom, félálom: nem tudom,
melyiket mondjam, csak megyek,
azt hiszem, az uram után,
ragyog minden gombja.

POLLÁGH PÉTER (1979) költő, író, szerkesztő, publicista, a *Prae* folyóirat versrovatának szerkesztője.

Siratótiszt

Mint a napraforgó: jóra fordulok.
Ezt mondta az uram a végén,
Horthy Miklós legszebb katonája.

Az északi kalapot rólunk levágták,
annyit sem mondtak, hogy prosim.
Így tépették le a váll-lapjait is,
könyvjelzőnek használta őket.

A töltésig omnibusszal, aztán gyalog megyek,
le a Horthy Miklós úton, az Indóháznál várom,
fényes délben, egyszál magam a panama kalap alatt,
ha szabad ilyet tenni a kékvérű, kelta lánynak.

Mennyit idézte ezt, meg is színezte,
ahogy a nevetés szokta az arc két
hegyét vagy dombját, a dupla puha pofát,
ahová pockok a mogyorót rejtik,
medvék a málnát: inkább a medvék,
nekik természetes ellenségük nincs.

Nem is tudom, hol tartok. Azt hiszem, kéne
egy siratótiszt, aki vezényelné a zokogást,
a zongorát, amíg én itt évfordulózom,
és sötét szemüvegben nézem a szelet,
a vércseszárnyas eget, ahogy borul, a széltépést,
a viharkodást; olvasnom kell a rohanást,
ez jár a fejemben, de lassú vagyok,
buta baba, nem tudok tempót váltani,
talán el is akarom veszteni a fonalat.

Úgy akarok öltözni a végén, mint egy templom,
oltárosan, zsabósan, feketementesen.
Lassan úgyis begombolnak, rám gombolnak:
kifelé többé nem látok, csak kaleidoszkóp-világot.
Vár egy baba bácsi, játszani is enged.
Ne ess szépségbe: mondja, és nevet.